

HET MAJORCA-COMPLOT

(Die Ballermann-Touristen)

Blijspel in drie bedrijven

door

WILHELM BEHLING

vertaling

Huib Drukker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET MAJORCA-COMPLOT - DIE BALLERMANN-TOURISTEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WILHELM BEHLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2006 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Stef - pensionhouder, die dapper getracht heeft in de fout te gaan; een mislukte poging overigens, maar nochtans met verstrekkende gevolgen

Herman - zijn lotgenoot; eveneens een Joris Goedbloed, en met hetzelfde probleem geconfronteerd

Clemens - manusje van alles in het pension; niet de allersnuggerste, maar op ietwat gênante wijze eveneens bij het een en ander betrokken

Jessy - het bedrogen verleden in optima forma; hoopvol om een baan komend en ongewild oorzaak van een regelrechte ramp

Dorien - echtgenote van Stef; geacht allang dood te zijn, maar, nog steeds springlevend, op zoek naar wraak

Eugenie - de vrouw van Herman en met Dorien letterlijk op dezelfde golflengte zittend

Rinus - belastingadviseur, met als specialiteit het tillen van de fiscus; tevens vader van Jessy

Mona - schoolvriendin van Dorien, met een niet onbeduidende functie bij het belastingwezen

Sander - broer van Dorien en hotelhouder in de nabuurgemeente; op zoek naar een manager

DECOR:

Het stuk speelt in de ontvangstruimte van een pension op het platteland, met een capaciteit van pakweg tien kamers. Men zou het net zo goed een klein hotel kunnen noemen. De toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal en er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig. In de korte kant links voren de deur naar buiten, links achter een raam, dat niet hoeft te functioneren. In de korte kant rechts, overwegend voren, deur naar de gastenkamers en oponthoudruimte. In de brede achterwand, overwegend rechts, open doorgang naar de keuken. Links daarvan een kleine balie, waarop een telefoon, gastenboek, reclamestandaard enz. Achter de balie, tegen de wand, bord met een aantal kamersleutels. De verdere aankleding kan naar eigen goeddunken, maar er moet wel een zitje zijn, waar zo'n drie personen kunnen plaatsnemen, alsmede een paraplubak, een lectuurbak, met kranten en tijdschriften en eventueel een kleine garderobe. Andere aankleding, bijvoorbeeld door middel van een bloembak en dergelijke, is helemaal afhankelijk van de beschikbare ruimte ter plekke.

EERSTE BEDRIJF

Nog bij gesloten voorhang hoort men schaterend gelach; als het toneel zichtbaar wordt, zitten Herman, Clemens en Stef bij elkaar; Stef en Herman in uitgelaten stemming, Clemens droog en sceptisch.

Stef: Eerlijk waar zeg. En weten jullie waaraan het me meteen deed denken? Aan ons laatste uitstapje met de kegelclub.

Herman: O nee, Stef, dat laat zich toch dáár niet mee vergelijken. Het mag dan al zeker 'n half jaar geleden zijn, maar aan die trip naar Majorca denk ik nog dagelijks. Ik had nooit durven dromen dat ik, als oude aardappelboer, nog eens ooit op een dergelijke plek zou komen. En dan ook nog in het hartje van het vermaak-centrum, bij El Torero! Niet te filmen!

Stef: *(grinnikend)* Met jouw Eugenie kom je immers ook niet verder dan een dagje bloemencorso in Aalsmeer. *(of iets anders)*

Herman: Nou ja, zo'n bruisende spring-in-'t-veld is jouw Dorien ook niet meer.

Stef: *(met opgeheven vinger)* Maar nog altijd vlijtig!

Clemens: Dat mag je wel zeggen. Zonder Dorien zou dit geen goed florerend pension zijn, maar hooguit de een of andere derderangs bedoening.

Stef: *(goedmoedig)* Ja, Clemens, dat is waar. Je slaat de spijker op z'n kop. En jij, Herman, hoeft je over jouw Eugenie ook nog steeds niet te beklagen. *(ogen ten hemel)* Heer, blijf waken over ons bier en de werklust van onze vrouwen.

Herman: Alleen de aardappelen, die moet ik nog altijd zelf rooien.

Clemens: Net of jij ooit één enkele aardappel aan het daglicht hebt gebracht. Daar heb je immers het loonbedrijf voor.

Herman: Ja ja, maar ik moet het toch maar allemaal organiseren.

Stef: *(grinnikend)* Vooral het bier- en jenevergedeelte.

Herman: Daarmee heb ik me die kegeltrip naar Majorca ook eerlijk verdiend. Alleen jammer, dat ik zo weinig van het eiland gezien heb.

Clemens: Als ik bedenk, wat de heren daar gezopen hebben, is het mij een raadsel, dat jullie je überhaupt nog iets kunnen herinneren.

Stef: *(grinnikend)* Onzin! Juist daardoor heb ik nog verdomd goed in gedachten, dat we op zaterdagavond die twee heerlijke meiden hebben leren kennen.

Herman: *(nog nagenietend)* Jessy en Birgit. Die hadden gadsamme wel een beetje meer spirit in hun lijf dan die schommeltjes van hier.

Clemens: Als Eugenie daar ooit lucht van krijgt, laat ze je de eerstvolgende vijf hectaren aardappelen met je blote handen uit de grond trekken.

Stef: Ach wat, gewoon een kwestie van opvoeden. Let maar eens op. (*schreeuwt*) Dorien! Doorienaa, waar zijn m'n schoenen?

Dorien: (*op via midden*) Wat zit je hier nou te schreeuwen?

Stef: Heb je m'n schoenen gepoetst? Ik moet zo meteen naar de groothandel. En heb je het bestellijstje al klaar?

Dorien: Nee. Ik heb immers de hele troep van gisteravond nog moeten opruimen. Daar had jij overigens ook wel eens iets aan mogen doen.

Stef: Ik? Voel jij je nog wel goed? Stel voor, dat iemand het gezien had. Ik moet ook aan m'n imago denken!

Dorien: Je hebt gelijk. Als deze of gene je had zien werken, zou hij beslist gedacht hebben aan zinsbegoocheling te lijden. (*af via midden*)

Herman: (*tot Stef*) Zeg, staat Eugenie weer hier in de keuken?

Stef: Natuurlijk. De dames zijn immers bezig met de voorbereidingen voor m'n verjaardagsfeest vanavond, en jouw Eugenie is de beste kokkin die ik ooit had.

Herman: Nou, dan moet je maar eens even luisteren. (*roept*) Eugeniehie!

Eugenie: (*op via midden*) En, wat moet dat gebrul?

Herman: (*timide*) Ik wou alleen maar even vragen of ik voor vanavond nog nieuwe aardappelen moet brengen.

Eugenie: Dat weet "ik" toch niet. Clemens haalt de aardappelen immers altijd uit de kelder. Dus vraag hem maar. En wat zit je hier überhaupt weer te niksen? Je zou toch een afspraak gaan maken met het loonbedrijf en ook nog de varkensstallen uitmesten. Bovendien komt om elf uur de dierenarts om de beer in te enten. (*af via midden*) Dus maak maar dat je thuis komt!

Clemens: (*spottend*) Ik ben zwaar onder de indruk. Men merkt meteen wie bij jullie de dienst uitmaakt.

Herman: (*gemelijk*) Ik werk nog aan haar opvoeding.

Stef: Maar het is in elk geval duidelijk, dat ons een beetje afwisseling, zoals toen bij die Jessy en Birgit op Majorca, best wel toe komt.

Herman: Je vergeet de derde dame.

Clemens: (*nors*) Ja, de mijne.

Stef: Die had ik extra voor jou geregeld, omdat je zo verlegen bent.

Herman: En ik heb zelden zo'n heet stuk gezien. Bovendien stond ik er echt van te kijken, dat jij zo goed tango kunt dansen.

Clemens: (*nors*) Hou daar alsjeblieft over op, ja!

Herman: (*grinnikend*) In elk geval was de dame ervan bezeten jou naar je kamer te brengen.

Stef: (*onschuldig*) Luister, Clemens, hoe had ik nou moeten weten, dat die lekkere meid een travestiet was? (*schaterlachen van Stef en Herman*)

Clemens: (*gemelijk*) Goh, wat zijn we toch weer lollig.

Herman: (*vrolijk*) Ik had je gezicht wel eens willen zien, toen je op je kamer in de gaten kreeg wat voor vlees je in de kuip had! (*opnieuw schaterlachen*)

Clemens: (*kwaad*) En ik had wel eens willen weten hoe jij gereageerd zou hebben, als die griezel in z'n veel te krappe tanga achter jou had aangezeten.

Stef: Je had in elk geval niet in je onderbroek van het balkon hoeven te springen. Nota bene van de tweede etage. (*schaterlachen*)

Clemens: Ik mag nog van geluk spreken, dat ik op een stapel vuilniszakken terecht ben gekomen, anders had ik 't misschien niet eens overleefd.

Stef: Nou ja, met mijn pussycat had ik 't gelukkig beter getroffen, hihhi.

Clemens: Hoezo? Ik dacht, dat ze Jessy heette.

Stef: Zeker. Maar dat zegt men toch zo, bij wijze van spreken.

Clemens: Ach zo. En eh, hoe was het met jóúw pussycat, Herman?

Herman: Hoezo pussycat? Ik weet bijna zeker, dat ze zich Birgit noemde. Maar bij ons was het ook raak. Dat denk ik tenminste.

Clemens: (*honend*) Meneer denkt het. Man, "jij" had beter die travestiet kunnen nemen. Zo bezopen als jij was, had je het verschil toch niet gemerkt.

Stef: Maar één ding vertel ik je, Clemens: als je hierover ooit één woord tegenover onze vrouwen laat vallen, vlieg je er hier vierkant uit.

Clemens: Ja ja, maak je maar geen zorgen. Maar de volgende kegeltrip kunnen jullie mooi doen zonder mij. Dergelijke uitstapjes zijn mij te link.

Herman: (*tot Clemens*) Man, jij bent een schijthuis. Je draagt geen enkele verantwoording, dus niemand die je iets kan maken. Bovendien heb je hier vrije kost en inwoning en hoeft er praktisch niets voor te doen. Zo'n leventje zou ik ook wel willen hebben.

Clemens: (*gedecideerd*) Dat zou je nog vies tegenvallen. Ik verricht hier zo af en toe ook werkzaamheden, als je dat maar weet.

Stef: Apropos, over zo af en toe gesproken: het erf moet nog geveegd worden, dus geneer je niet en ga gerust je gang.

Clemens: (*af via links, mopperend*) Altijd moet "ik" het erf doen.

Herman: Dan zal ik ook maar gaan, anders krijg ik zo meteen weer de les gelezen van Eugenie. *(al naar links)* En de aardappelen breng ik dan straks wel langs. *(af, terwijl de telefoon is gaan rinkelen)*

Stef: *(opnemend)* Pension en Gasterij Waterval... Bruiloftsfeesten? Natuurlijk, daarin zijn wij gespecialiseerd. Maar ik moet wel even naziën of die datum nog vrij is. *(kijkt nergens in, blijft gewoon staan)* De zesde april zei u, een zaterdag, eens kijken. Aha, hier heb ik 't. Oei, dat noem ik nou geluk hebben. De vijfde en zevende zijn we volgeboekt, maar de zesde kan nog net... Prima, noteer ik dat alvast en dan doet u er goed aan vier weken vantevoren nog eens contact op te nemen. De verdere bijzonderheden kunt u dan met mijn vrouw bespreken en het afrekenen naderhand met mij regelen... Precies. Alvast hartelijk dank en tot wederhoren. *(hangt op, roept)* Doriehien!

Dorien: *(op via midden, met schoenen en boodschappenlijstje)* Ja ja, ik ben er al. Hier zijn je schoenen.

Stef: *(zich onbezwaard bukkend en pantoffels uittrekkend, meelijwekkend)* Kun je ze me niet aantrekken? Ik kan me zo slecht bukken vandaag.

Dorien: *(ze hem aantrekkend, ironisch)* Ben je eigenlijk al zover, dat je je een persoonlijke dienaar kunt permitteren?

Stef: *(vrolijk)* Wat dacht je. Uiteindelijk heeft je vader toentertijd, om jou kwijt te raken, flink in de buidel getast, hahaha!

Dorien: Maak jij je maar vrolijk over me. Als dat zo door gaat, zeg ik hier vandaag of morgen op.

Stef: *(vrolijk)* Kun je helemaal niet.

Dorien: Hoezo niet?

Stef: Slavinnen kunnen alleen maar verkocht worden, hahaha!

Dorien: Stef Waterval, als je in werkelijkheid zo voor en na niet ook 'n liefhebbende echtgenoot was, had ik er hier allang de brui aan gegeven!

Stef: Dat zou een ramp zijn, m'n liefste Dorientje. Jij bent immers het beste paard uit de stal.

Dorien: Weet ik. Je beste werkpaard.

Stef: Welja, welja, beklaag je maar, m'n mopperkontje. Maar kom zeg, nu ga ik. Heb je alles opgeschreven?

Dorien: *(geeft hem het briefje)* Hier. En laat je niet nog eens van die verlepte groente aansmeren. En drie uur in een verkeersopstopping zitten hoeft ook niet meer. Dat klinkt steeds ongeloofwaardiger.

Stef: Ik zal m'n best doen.

Dorien: En heb je er ook aan gedacht, dat straks de slager komt met de rekening van deze maand? Je weet, dat die altijd contant geld wil zien.

Stef: Daarvoor heb ik driehonderd euro (*doelt erop*) onder het gastenboek op de balie gelegd.

Dorien: En als het meer mocht zijn?

Stef: Och, dat kan hij dan wel op de rekening van de volgende maand zetten.

Dorien: Waarom? In de safe heb je toch nog al het geld van de laatste bruiloft liggen.

Stef: (*bezwerend*) Niet zo hard, Dorien! Stel, dat iemand van de belasting het zou horen! Die hoeven immers niet alles te weten.

Dorien: Zal ik jou eens iets vertellen? Jij en Rinus, die linke belastingadviseur van je, brengen ons nog eens achter de tralies. Ik zie de krantenkoppen al voor me: pensionhouder en echtgenote als hulp in de gevangenskeuken.

Stef: Maak je geen zorgen, Dorien. Jij weet immers van niets. En zo moeten we het ook houden. Maar eh, je weet toch wel, dat Rinus vandaag komt?

Dorien: Natuurlijk weet ik dat. En vanavond blijft hij natuurlijk mee feesten. Ik heb in elk geval al een kamer voor 'm gereserveerd, dan kan hij hier vanmiddag in alle rust aan z'n werk beginnen.

Stef: Goed gedaan, Dorien. Weet je, van onze financiële positie moet zelfs de meest doorgewinterde belastingambtenaar tranen in de ogen krijgen.

Dorien: Maar eh, hoe zit 't nu met dat geld?

Stef: Dat ligt, zoals jezelf zei, in de safe.

Dorien: Dan geef me daar tenminste de combinatie van.

Stef: Die heb ik ergens op 'n briefje geschreven.

Dorien: En als je dat verliest, krijgen we de safe nooit meer open.

Stef: Ach wat, ik ken de cijfers immers van buiten. (*vlug af via links*) Maar nu moet ik naar de groothandel.

Dorien: (*roept nog*) Maar dan kun je me de cijfers toch noemen! (*teleurgesteld*) Weg is ie. (*af via midden*) Ik zou alleen eens willen weten, wat hij altijd zolang bij de groothandel doet.

Jessy: (*op van links, met koffer, kijkt ongelovig om zich heen, gaat langzaam naar de balie*) Dit is toch geen hotel met honderd bedden. (*slaat op de bel van de balie*) En waar is hier het personeel?

Dorien: (*op via midden*) Goedemorgen. Kan ik u helpen?

Jessy: Goedemorgen. Mijn naam is Spijkers en ik zou graag meneer Stef Waterval willen spreken.

Dorien: Dat spijt me, maar hij is net naar de groothandel gereden.

Jessy: Mag ik dan hier blijven wachten, totdat hij terug komt?

Dorien: Natuurlijk. Maar misschien kan ik u ook wel helpen.

Jessy: Neemt u mij niet kwalijk, maar met iemand van het personeel kan ik dat niet bespreken, het is namelijk persoonlijk.

Dorien: Dan zou u me toch wel kunnen vertellen waar het om gaat, want ik ben toevallig zijn "persoonlijke" echtgenote.

Jessy: *(ongelovig)* U wilt me toch zeker niet in het ootje nemen?

Dorien: Daarvoor heb ik vanmorgen geen tijd. Maar waarom denkt u dat?

Jessy: Omdat de vrouw van meneer Waterval twee jaren geleden gestorven is.

Dorien: *(onthutst)* Waaat? *(slikt eens)* Dan 'n momentje graag. *(roept in doorgang)* Eugenie, kom eens even!

Eugenie: *(met schort voor op via midden)* Ja, wat is?

Dorien: Eugenie, deze dame hier is van mening, dat ik al twee jaren dood ben.

Eugenie: *(bekijkt Jessy ongelovig, ruikt dan aan Dorien)* Dat kan niet kloppen, dan zou de reuk veel sterker moeten zijn. *(even aan haar schouder schuddend)* En dan zou je ook niet meer zo stevig in elkaar zitten.

Jessy: *(tot Dorien)* Ik heb ook niet gezegd, dat "u", maar de echtgenote van meneer Waterval dood is. Twee jaren geleden dodelijk verongelukt.

Eugenie: Ja zeg, als dat zó is. En hoe is het arme mens dan aan haar einde gekomen?

Jessy: In de kelder. Iets met 'n gaslek, als ik me niet vergis. Daardoor is een explosie ontstaan, waarvan de vrouw van Stef het slachtoffer is geworden.

Eugenie: *(theatraal)* Dorien, alsnog vaarwel. De Heer hebbe je ziel.

Jessy: Stef was zo aangeslagen, dat hij het gat in de keldermuur, als blijvende herinnering aan zijn geliefde vrouw, niet heeft laten dicht metselen, maar er iedere week een vers boeket bloemen in legt.

Eugenie: *(tot Dorien)* Een goed mens, jouw Stef.

Dorien: Hoe haalt hij het in z'n hoofd u zulke sprookjes te vertellen? En wanneer heeft hij u dan van die trieste gebeurtenis kond gedaan?

Jessy: Pakweg een half jaar geleden heb ik Stef en z'n twee kameraden op Majorca leren kennen. Mijn vriendin Birgit en ik hebben met die drie behoorlijk gefeest in El Torero, en bij die gelegenheid hebben Stef en Herman ons over die tragische ongevallen verteld.

Eugenie: In meervoud zelfs! *(theatraal)* Dorien, sta me bij, ik ben dus kennelijk ook dood!

Dorien: *(tot Jessy)* En kunt u ons ook vertellen, hoe de vrouw van Herman aan haar einde is gekomen?

Jessy: Hij was die dag druk op het land in de weer met de maaidorser, toen zijn vrouw hem het eten kwam brengen en, verblind door de zon, recht in het snijwerk liep.

Eugenie: *(met 'n rilling)* Ik mag er niet aan denken.

Jessy: *(theatraal)* "Iedere nacht nog hoor ik haar geschreeuw", vertelde hij, en de tranen biggelden hem daarbij over de wangen.

Dorien: Herman is een echt gevoelsmens.

Eugenie: Misschien waren het wel vreugdetranen.

Jessy: Pardon?

Dorien: Zo, en nu is het wel genoeg geweest. En u hebt dus ook nog de brutaliteit hiernaartoe te komen, om u in het opgemaakte bedje te nestelen. *(is dreigend op Jessy afgegaan)*

Eugenie: *(haar tegenhoudend)* Dorien, hou je gemak. Die twee dames kunnen er ook niets aan doen. Ze zijn er gewoon ingestonken. Maar laat broeder Hermanus thuiskomen! Het jongste gericht zal, in vergelijking met wat hem daar te wachten staat, niet méér zijn dan een kinderverjaardagsfeestje bij Mc. Donald.

Jessy: Oh, dat is me nu toch wel pijnlijk zeg. Als ik het goed begrijp, bent u dus helemaal niet dood?

Eugenie: *(sarcastisch)* Sorry hoor. Onze verontschuldiging voor het feit, dat we nog leven.

Jessy: *(beduusd)* Ik begrijp niet, hoe we zo onnozel hebben kunnen zijn. *(haast huilend)* Maar die twee hebben dat ook zo overtuigend gebracht!

Eugenie: Wensdromen verkopen zich nog steeds het beste.

Dorien: En bij die gelegenheid hebt u hen verleid?

Jessy: Nee nee, in dat opzicht kan ik u geruststellen. Zover is het niet gekomen. Ofschoon het, eerlijk gezegd, maar een haartje gescheeld heeft. Ze hadden alledrie aparte kamers gehuurd, om 's nachts ongestoord van eh, van bepaalde genoegens te kunnen genieten.

Eugenie: *(sarcastisch)* Hoogstwaarschijnlijk hebben ze elkaar onderling ook nog op 'n rondje viagra getrakteerd.

Jessy: Dat weet ik niet. Maar ze hebben ons wel uitgenodigd voor een glaasje champagne op hun kamer. Dat hoort zo bij dat soort dingen. Maar ze hadden toen al zoveel Sangria gedronken, dat ze de trap op handen en voeten genomen hebben. En toen wij op hun respectievelijke kamers kwamen, lagen de heren al, nog helemaal gekleed en luid snurkend, op hun bed.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto